

Carola Hansson

berättar om sig själv och sitt författarskap

Född i Stockholm 1942, flyttade till Uppsala 1962. Slavist med rysk litteratur som specialområde.

Har också arbetat som lärare, översättare och dramaturg vid Sveriges Television. Jag började skriva i en upplevelse av stumhet och förstelning - ett tillstånd där orden inte längre fungerade som förbindelser mellan den inre världen och den yttre. Språket har också kommit att bli ett grundläggande tema i alla mina romaner, språkets möjligheter och begränsningar - längtan efter det magiska ögonblick då orden öppnar sig mot en värld bortom sig själva och rädslan för det ögonblick då de i stället vänder ryggen till och ingenting längre kan förmedla. Att börja skriva var för mig ett sätt att försöka återerövra orden - orden och med dem verkligheten, att försöka upprätta en rörelse mellan mörker och ljus, mellan kaos och ordning, mellan inre värld och yttre.

Av de minnen, bilder och drömmar som först kom för mig såg jag snart att den språkkris jag upplevde lika mycket var en kvinnlig identitetskris. Så kom de två första romanerna, *Det drömda barnet* och *Stilleben i vitt*, att gestalta relationerna mellan mödrar och döttrar - man skulle kanske kunna säga att de båda beskriver ett slags kvinnlig alienationstradition: svårigheten att synliggöra och att själv bli sedd.

Den tredje romanen *Pojken från Jerusalem* handlar för mig framför allt om kampen mellan mörker och ljus, Hennings halvt schizofrena kaos står mot broderns världsförbättrardrömmar och faderns önskan om en vit stad utan skuggor. I de två följande, *De två trädgårdarna* och *Resan till det blå huset*, är det minnet som är det centrala - tanken att våra minnesbilder i själva verket ligger fantasin och drömmen nära, att det är i deras föränderlighet som sanningen står att finna.

Huvudpersonen i *Andrej* är son till den ryske författaren Lev Tolstoj. Då jag inför arbetet med denna min sjätte roman läste jag familjens brev, dagböcker och minnesanteckningar blev jag snart fascinerad och gripen: plötsligt befann jag mig i en värld, i ett lika lockande som hotfullt gränsland, där inte bara dikten hämtar sin näring ur verkligheten utan där verkligheten i minst lika hög grad, låter sig formas av det skrivna ordet. Tolstoj var inte bara profet för sin samtid, han var det också inom familjen. Och Andrej, denne representant för en samhällsklass på väg mot sin undergång, var kanske det av barnen som mer än något annat var utsatt för faderns profetiska makt. Han var dessutom en av de få i familjen som aldrig skrev dagbok. Detta gav mig frihet i skrivandet - samtidigt som jag i hans våldsamma, ofta destruktiva kamp för ett eget liv, hans maktlöshet och förtvivlan, tyckte mig känna igen mina egna mardrömmar.

Ur Andrej:

Ty nu är det inte han som väljer - det är döden som väljer honom!

Döden som ger honom fri!

Han skall låta sig födas in i döden, in i dess mörker, in i detta oändliga mörker - där orden väntar.

Orden!

Ja, orden sjunger!

Orden är ljusflagor på vilka han svävar!

Ljusflagor, brinnande flisor, lysande löv!
Stjärnor...

Romaner:

Det drömda barnet, 1983
Stilleben i vitt, 1985
Pojken från Jerusalem, 1987
De två trädgårdarna, 1989
Resan till det blå huset, 1991
Andrej, 1994
Steinhof, 1997
Den älskvärde, 2000

Har också publicerat:

Fedor Sologub as a Short-Story Writer och två böcker tillsammans med Karin Lidén: Samtal med kvinnor i Moskva (en samling inofficiella intervjuer) 1980 och Kvinnan och Ryssland, (intervjuer och texter med och av ryska feminister) 1982.